

Tredje söndagen under året 2022

Det finns en slags existentiell pandemi som hemsöker vår tid och vår värld. Meningslöshet och likgiltighet tar över. Livet har mist sitt värde och sin skönhet. Inombords är det bara tomt och ödsligt. Tiden måste fördrivas till varje pris och med hjälp av vad som helst. Och vem är jag egentligen? Var hör jag hemma? Varför lever jag? Även om vi som kristna tror att vi har fått alla dessa frågor besvarade i Jesus, kan vi också drabbas av denna existentiella pandemi, även om det är i lindrigare form. Den har också sina mutationer och varianter. På något sätt måste vi få dela den situation som våra medmänniskor hamnar i för att kunna hjälpa dem att gå vidare. På ett ställföreträdande sätt får vi dela denna prövning för att kämpa mot denna existentiella pandemi och dess demoner. Bara då kan vi förstå hur tragiskt och förlamande det är att drabbas av den. Bara då kan vi hitta ett motgift, ett vaccin som befriar och helar.

”Med en och samma Ande har vi alla döpts att höra till en och samma kropp, vare sig vi är judar eller greker, slavar eller fria, och alla har vi fått en och samma Ande att dricka” (1 Kor 12:11). Det är den helige Ande som har till uppgift att befria oss från all skadlig andlig inverkan och återge oss den existentiella hälsa som gör att vi kan hantera livets djupa frågor och den verklighet där vi lever. Att öppna sig för Anden i just den specifika situation där vi lever och låta hans milda fläkt och sakta susning leda oss är A och O. Och Anden leder oss alltid vidare till Jesus Kristus, han som i sig själv är A och O. Det är han som vill fylla vår tomhet. Tomhet i sig är alltid något som väntar på att bli uppfyllt. Tiden är alltid ett tecken på evighet, på något större och underbarare. Mitt jag väntar alltid på ett Du, både Guds Du och ett mänskligt Du. Mitt äkta hem kan jag finna överallt när jag väl låter mig älskas och ledas av Gud. Naturligtvis kan människans djupa frågor och problem inte besvaras lättvindigt och hurtfriskt. Det är vår kallelse som kristna att leva oss in i den andliga kamp som många av våra medmänniskor går igenom och försöka visa att vi också måste gå igenom denna trons, hoppets och kärlekens kamp för att komma djupare in i gemenskapen med Gud. Liksom den heliga Thérèse av Lisieux fick dela något av ateisternas natt och mörker får vi dela något av denna nutida existentiella pandemi, både i solidaritet med våra medmänniskor och för att själva renas, helgas och fördjupas i vår tro, vårt hopp och vår kärlek.

Mörkret bereder marken för ljuset. Tomheten ropar på fullheten. Meningslösheten leder till sanningen. Natten går över i dag. Denna dynamik ser vi gång på gång både i den heliga Skrift och i vår historia. När Jesus själv kommer till synagogan i sin hemstad är det faktiskt just detta han vill förkunna och förmedla: glädjebud för de fattiga, befrielse för de fångna, syn för de blinda, frihet för de förtryckta – och ett nådens år från Herren (jfr Luk 4;18-19). Just i den tid och den situation där

vi befinner oss vill Herren nå oss med sin kärlek och gripa in i vårt liv för att fylla det med just det vi behöver allra mest. Vi kan sammanfatta det i orden nåd och frälsning. Alltsedan dess är det vår uppgift som kristna att försöka översätta dessa mer teologiska termer till det som människor innerst inne längtar efter och behöver, fast de inte alltid förstår det själva.

Det är likadant i vår tid när det gäller denna så kallade existentiella pandemi, som egentligen kan dyka upp i alla tider och miljöer. Människan är sig ganska lik genom tiderna. Hon har ungefär samma problem och svårigheter. Genom arvsynen har hon hamnat vilse i tillvaron och vet varken ut eller in. Men det är just utifrån denna brist och förvillelse som hon kan lära sig att längta efter något bättre och större. Också det ser vi i vår tid. De flesta längtar och hoppas på något. Som kristna får vi hjälpa dem att lära sig att hoppas och längta efter Någon, efter Jesus Kristus som är den ende som i Andens kraft kan befria oss ur intighetens och meningslöshetens fångenskap.

I dagens första läsning ur Nehemjas bok ser vi något liknande, när ”hela folket lyssnade uppmärksamt till lagens ord” (8:3). Efter allt elände och all övergivenhet som folket fått uppleva blev det en genomgripande upplevelse för dem att få höra det budskap som går som en röd tråd genom hela den Heliga Skrift: att Gud har utvalt ett folk åt sig för att visa det sin kärlek och barmhärtighet. Han vill samla det som en herde sina får och bära dem som lamm i sin famn. Folket ömsom jublade och ömsom grät när det gick upp för dem hur älskade de var. Också detta kan nutida sanningssökare få uppleva. Vi kan alla bidra till att hjälpa våra medmänniskor att upptäcka hur oändligt älskade och efterlängtrade de är.

Just denna söndag firar alla kyrkor och samfund som Guds Ords dag. I sitt ord har Gud uppenbarat sitt innersta mysterium, som han vill dela med sig av till oss. Vi har fått Anden att dricka som hjälp för att tränga in denna kunskap om Gud som hans ord öppnar för oss. ”Lär känna Guds Ord, älska Guds ord, lev Guds ord, så skall Guds ord göra dig helig” säger Moder Teresa av Calcutta. Mer och mer kan vi växa in denna heliga kunskap och förvandlas av den. Vi får alltid göra det som lemman i Kristi mystiska kropp, kyrkan. ”Ni utgör Kristi kropp och är var för sig delar av den ” (1 Kor 12:27). Tillsammans får vi dela denna skatt och hjälpa varandra att förstå den bättre och bättre. Inga förstår Skriften bättre än de heliga. De kan därför hjälpa alla andra att se vad Guds Ord betyder just för dem och i den situation de lever i. ”Idag har detta skriftställe gått i uppfyllelse inför er som hör mig” (Luk 4:21), säger Jesus i synagogan i Nasaret. Det fortsätter han att säga till oss här och nu – inte minst för att hjälpa dem som riskerar att fastna i den existentiella pandemins grepp. Det finns alltid bot. Det finns alltid hopp. Det finns alltid tro och kärlek.